

2.

Először a *Szindbád hazamegy* páratlan stílus-bravurjában csapta meg az olvasót az, ami hiányzott könyveiből: az otthoni levegő. Szindbád, az öreg vándor és hajós egy utolsó fényes nappalon elbúcsúzik életétől. Bekocsizik Óbudáról, megessi utolsó ínyenc falatait, megissza nemes ízlésének válogatott kedvenc cseppjeit, végiggondolkodja még egyszer a hosszú órákat, és hazamegy. Meghal és utánahal az a világ is, mely ő volt és az övé volt. Márai Krúdy Gyula életét szimbolizálja ebben a választékos búcsúban, és az ő világát kelti életre, Krúdy szavaival és Krúdy stílusával. A megható finomságú, magasgallérú szellemet idéző könyv annak a világnak búcsúztatója, melyet Márai az Egy polgár vallomásaiban már egyszer eltemetett, elbúcsúztatott. Hidegen és szánalom nélkül. Ebben a Krúdy-írásban mintha a kor szívét temetné el külön urnában, rezignáltan és melankóliával: tökéletes beleéléssel.

Ez az írói bravur kritikussait feljogosította, hogy azonosítsák Márait ezzel az eltűnt, boros, könnyelmű, s bizonyára: felelőtlen korszakkal. Elfeledkeztek — szándékosan — a könyv hangsúlyáról és arról, hogy ez a könyv eltemeti az úri magyar világot, mert tudja, hogy más jön, másnak kell jönni helyette.